

Základom stability rodiny (aj novodobej!) je rovnaké priezvisko

Z obsahu:

- ▶ zmena priezviska manželky,
- ▶ element poslušnosti v manželskej prísahe ženy chýbajúci u muža,
- ▶ muž-otec je skôr kocúr ako psík,
- ▶ otvorene predpovedaný rozpad manželstiev, kde si ženy ponechávajú staré priezvisko,
- ▶ ženy – mužatky,
- ▶ prečo to v nemanželstvách kľape a v manželstvách nie...

V aute za jazdy točí volantom len jeden, beda, ak by ním točili dvaja

Hospod' Boh stvoril človeka ako absolútne rovnocennú dvojicu pozostávajúcu z muža a ženy. Obidvaja majú v manželstve rovnaké, tj. manželovo priezvisko. Manželka s deťmi nesie manželovo priezvisko, preto už len z toho je jasné, kto je v manželstve šoférom.

Je nepopierateľné, že v každom aute je len jeden *kormañ*-kormidlo. Otec je z dôvodu-práva nadprirodzeného (Božieho), prirodzeného (ľudského) i fyzického (najsilnejší člen rodiny) hlavou, ochráncom a životel'om rodiny. Prináša domov pokrm pre všetkých jej členov, preto drží aj kormidlo. Je len jasné, že auto môže šoférovať len jeden. Ak by auto šoférovali naraz dvaja, skončilo by to určite tragédiou-haváriou. Tak isto v jednej továrni je len jeden riaditeľ, na bojisku jeden veliteľ, na smetisku jeden kohút – v rodine šoféruje-šéfuje len jeden. Ak by sa pokúšali šoférovať-rozkazovať dvaja, tak takéto spoločenstvo nemôže za nijakých okolností obstáť, nieto ešte prosperovať – určite skôr či neskôr by skončilo tragédiou-haváriou-rozpadom-rozvo-
dom.

Ako bolo už vyššie naznačené, k tomu, aby šoféroval a budúce manželstvo-rodinu riadil, je nadprirodzeným, prirodzeným i fyzickým právom predurčený muž. Už samotný fakt, že je fyzicky oveľa mocnejší ako žena, ho predurčuje nielen k riadeniu rodiny, ale aj k jej ochrane pred vonkajšími rušivými či deštrukčnými elementami. Je to všeobecne známa vec, a to už od začiatkov ľudstva. Preto pri vstupovaní do manželstva, manželka sa radikálnym spôsobom zrieka svojej pôvodnej identity – svojej pôvodnej rodiny, a to sa navonok prejavuje tým, že mení svoje meno-priezvisko a berie meno-priezvisko, ktoré jej dáva muž. Zanecháva meno-priezvisko svojho otca a prijíma k svojmu krstnému menu priezvisko svojho muža. Už z tejto slobodnej voľby je jasné, kto bude riadiť-šoférovať budúcu rodinu. Zmena priezviska ženy predurčuje rodinu k jej prirodzenej stabilite. Potom zostáva už len problémom, aby žena, teraz už manželka so zmeneným priezviskom, sa podľa svojho nového priezviska po manželovi aj správala-žila. Ak sa žena bude správať k svojmu manželovi tak, ako sa volá podľa priezviska – teda bude s ním totálne zjednotená-ztotožnená (spoločná peňaženka, spoločný stôl, spoločná posteľ, spoločné názory, spoločné plány, spoločné deti) – takéto manželstvo bude prirodzeným, nadprirodzeným i fyzickým spôsobom napredovať a určite sa nerozpadne. Pre manžela je to veľký záväzok, lebo tá druhá osoba opačného pohlavia tým, že prijíma jeho priezvisko, sa stáva i navonok podľa mena s ním absolútne jedno. Takýto jeden nerozdeliteľný celok tvoriaci *otec + matka + deti* sú obrazom nerozdeliteľnej a jedinej Presvätej Trojice: *Boh Otec + Boh Svätý Duch + Boh Syn*.

Obaja manželia a ich deti s rovnakým priezviskom majú mať jednu vôľu, jedno chcenie, jeden záujem i potreby... Jedna vôľa aj v kritických situáciách sa zabezpečuje poslušnosťou. Manželka má počúvať-poslúchať svojho manžela vo všetkom (okrem hriechu), veď je ním samým (dokonca aj volajú sa rovnako) a manžel má milovať svoju manželku a ju brániť ako seba samého, veď je ním samým. Deti, ktoré sú kosť z kostí a telo z tela svojich rodičov, majú počúvať (poslúchať) svojich rodičov.

Istý kňaz, keď sa mu manželky sťažovali na svoje manželstvá, sa ich vždy opýtal, ako sa volajú. Keď mu odpovedali priezviskom manžela, pripomenul im, že ak podľa svojho priezviska budú aj žiť a podľa neho sa aj správať k manželovi, tak ich manželstvo bude šťastné. Podčiarkoval im, že ich staré-rodné priezvisko neexistuje; podľa toho sa majú správať pri každodenných voľbách medzi manželom a starými rodinnými väzbami. A to isté pripomínal mužom, aby sa na svoju manželku s rovnakým priezviskom pozerali, správali sa a milovali ju ako seba samého. Veď už samotné spoločné priezvisko určuje stabilitu a následne aj každodenné šťastie každej rodiny.

Aj muž má v rodine záväzky

Muž je pred manželstvom **slobodný**. Po vstupe do manželstva však už nie je slobodný, ale **ženatý**. Teda už samotným výrazom označujúcim jeho nový spoločenský stav je vyjadrené, že už nie je slobodný. Nemôže si robiť, čo len chce – nemôže vstávať, kedy sa mu zachce, nemôže ísť na dovolenku, kde a s kým sa mu zachce..., ale má na šiji svoju **ženu** a svoje **deti**, o ktoré sa má starať. Manželka je rovnocenný partner manžela. Preto, keď sa v rodine predstavujúcej jeden jediný, na obraz nerozlučnej Presvätej Trojice stvorený nerozlučný celok, rozhoduje vo vážnych veciach, nemôže sa muž správať ako za slobodna, ale sa musí radiť so svojou manželkou. Samozrejme ako hlava rodiny, on má záverečné slovo.

Žena pred manželstvom je tiež **slobodná**. Ale ak sa vydala do rúk, vôle a moci svojho manžela, dobrovoľne vstúpila do manželstva, už nie je viac slobodná, ale **vydaná-vydatá**. Odovzdala svoje ja manželovi. Keď sa vydala manželovi napospas, tak potom prečo si chce ponechávať svoje staré priezvisko, či rozkazovať mužovi-manželovi v manželstve? Manželstvo je vážna vec, a preto každá žena si má dobre vyberať svojho budúceho manžela – veď ho bude musieť poslúchať...

Jeden dominikánsky profesor morálky v Ríme (Giordano Muraro) žartovne hovorieval: – podľa neho muži-manželia majú vo svojich rodinách špeciálne postavenie. Niekedy pripomínajú kocúre. Sú doma, i doma nie sú (z dôvodu zamestnania). Objavia sa, ale i rýchlo miznú. Niekedy sa ako kocúre obtierajú, bručia, inokedy sú nevrhlí a nevie sa prečo. Muži v rodinách sú viac kocúre ako psy. Pes totiž sedí doma pri nohách vždy, kocúr nie, je nevyspytateľný. Keď je, alebo nie je doma, jeho práva sú presne stanovené a nedá si skákať po hlave.

Úlohu jednotlivých členov rodiny lepšie vystihol Tomáš Špidlík, SJ, (neskorší kardinál) prirovnávajúc ich k Trom osobám Presvätej Trojice jediného Boha: «*Otec, matka, deti sa majú zísť v jednote lásky a názoru. Otec je ovšem prirodzeným obrazom Boha Otca. Od neho vychádza iniciatíva postoja a práce. Deti by mali robiť to, čo vidia u rodičov, sú teda obrazom Božieho Syna. Matka je láska, ktorá všetkých spája, je teda odbleskom Svätého Ducha. Táto analógia je ešte viac posilnená skutočnosťou, že v hebrejčine a v semitských jazykoch 'duch' je gramaticky ženského rodu*», (porov. T. Špidlík, *K vyšším věcem jsem se narodil*, Praha, 1991, str. 185).

Rodinou sa manželia stávajú až po **narodení** prvého dieťaťa. Dovtedy nie sú rodinou, ale len manželmi. Slovo «rodina» je od «rodiť» – teda plodiť deti. A tu moderná doba tiež prináša novodobé nezmysly: homosexuáli chcú zakladať rodiny... Ako môžu zakladať rodinu, keď nemôžu rodiť – plodiť deti? To sú novodobé nelogické zvrátenosti a znásilňovania klasického termínu: **rodina**.

Giordano Muraro, OP, svojich študentov – budúcich kňazov poučoval o rodine: Za normálnych okolností sa rodina definuje ako základná bunka spoločnosti. Nie je to však presné. Rodina nie je len spoločnosť. V normálnej spoločnosti je základnou čnosťou spravodlivosť. Každá spoločnosť je spoloč-

nosťou práv a povinností jej členov (občanov). Rodina však je niečo mimoriadne. Nie je len spoločnosťou práv a povinností. Rodina je spoločenstvom lásky. Rodina je spoločenstvom každodenných potrieb a odpovedí na ne (jesť, piť, obliecť, bývať, to čo sa robí pri plodení detí). Jeden druhému vyhovuje nie len pre právo a povinnosť, ale z lásky – a to je rozdiel. To sa týka všetkých materiálnych i duchovných potrieb.

Prísaha-sľub poslušnosti manželovi

Pri cirkevnom obrade – konkrétne pri sobáši, manželka slávnostne sľubuje prisahá svojmu manželovi mimoiného aj poslušnosť. Manžel svojej manželke v prisahahe nesľubuje poslušnosť. Dodnes je tento dôležitý element zachovaný v cirkevných obradoch gréckokatolíckej a pravoslávnej Cirkvi. Liberálna rímskokatolícka Cirkev element poslušnosti manželky voči manželovi v cirkevných obradoch v súčasnosti (možno z dôvodov opičenia sa za falošnou svetskou emancipáciou) vypustila. I tu je dôvod, prečo štatistiky rozvodov jasne dokazujú, že gréckokatolícke a pravoslávne rodiny sa rozpadajú omnoho menej ako rímskokatolícke.

Tu, v momente, keď ešte manželstvo ani nestihlo začať, sme už pri prvom predpoklade a náznaku budúceho rozvodu. Ak manželka nesľubuje manželovi poslušnosť ani v momente pri uzatvorení manželstva – tak je len jasné, že sa bude snažiť (dáva sa jej priestor), že i ona bude chcieť rodinu šoférovať-šéfovať a také manželstvo určite skôr, či neskôr skončí rozvodom.

Z hore uvedeného elementu odlišnosti v prisahahe pri cirkevných obradoch je jasné, že ak niekto má možnosť výberu sobášiaceho kňaza – tak by mal dať prednosť gréckokatolíckemu pred rímskokatolíckym. Ak sa nechá zosobášiť podľa gréckokatolíckeho obradu, manželka mu bude prisahať poslušnosť, ak podľa rímskokatolíckeho, tak nie. Kedy bude manželka lepšia a manželstvo (a následne rodina) stabilnejšie? Jasné že podľa gréckokatolíckeho obradu sobáša, kde hneď od začiatku je jasné, kto šoféruje rodinu.

Keď niekto je šéfom-riaditeľom podniku a vidí, že jeho podriadený má talent na určité veci, tak mu určite (vo svojom vlastnom záujme) poskytne k tomu priestor, aby podnik prekvital. Tak isto je aj s rozumným manželom. Ak vidí, že jeho manželka je lepšia v hospodárení s peniazmi, nakupovaní, či vybavovaní vecí, tak jej prenechá na to plný priestor a dokonca ju zato aj chváli, aby jeho rodina ekonomicky kvitla... Dobrý šéf urobí všetko preto, aby podnik (rodina) prekvital. Tak aj rozumný manžel prenechá mnohé zo svojich riadiacich kompetencií na svojho zástupcu: svoju manželku – ak je v niečom lepšia. Veď celá rodina nesie jeho priezvisko a jej úspech, či neúspech je jeho úspechom či neúspechom. Tak isto i manželka sa teší každému úspechu manžela a smúti nad každým jeho neúspechom. Jeho sláva je jej slávou a jeho neúspech je aj jej neúspechom.

Manželky ponechávajúce si staré priezvisko už týmto svojim predmanželským gestom dávajú jasne najavo, že plánujú šoférovať manželstvo

Ak niektorá žena vstupuje do manželstva bez zmeny svojho priezviska, alebo si ponecháva staré priezvisko cez pomlčku s priezviskom novým – manželovým (lebo ONA je slávna športovkyňa, herečka, či moderátorka...) – takéto manželstvo je už pri svojom zrode odsúdené k zániku. Lebo dvaja šoférovať nemôžu. Určite sa niekde v spoločnom dvojpriezviskovom aute-manželtve nabúrajú... A životná prax to aj dokazuje.

Už pred takýmto manželstvom by mužovi-novomanželovi mali v hlave zasvietiť červené kontrolky obozretnosti a z budúceho manželstva s takouto "emancipovanou" ženou by mal čím skôr vycúvať.

Je zaujímavé, že veľa Američanov si hľadá manželky v Ázii (na katolíckych Filipínach). Ako dôvod uvádzajú, že americké ženy sú príliš emancipované. Teda rad-

šej dávajú priestor v manželstve skromným a v katolíckom duchu poslušným žltým šikmookým dievčatám, ako rozkazovačno-emancipovaným američankám.

Emancipačná zvrátenosť žien je aj na príčine, že v moderných časoch muži, ktorí neveria v Boha, si nikdy matku svojich detí nevezmú za manželku a radšej s ňou žijú len tak – v konkubináte. Ženy v takomto vzťahu nevyskakujú, sú oveľa milšie, poslušnejšie, pokornejšie, chudšie, krajšie – lebo muž-nemanžel je bez akýchkoľvek manželských záväzkov a môže ich kedykoľvek s ľahkosťou opustiť. Teda na príčine, že v moderných časoch ľudia vôbec nevstupujú do manželstva sú veľkou mierou ženy samé. A samozrejme príčina je aj v nevere v Hospoda Boha. Lebo potom všetci žijúci v manželských vzťahoch bez manželstva – žijú trvale v ťažkom hriechu smilstva (6. Božie prikázanie) a je už len otázkou momentu smrti, kedy budú naveky zatratení.

Mnohoženstvo a otroctvo

Zvieracie pohanské zväzky bez sobáša otvárajú zároveň dokorán dvere aj mnohoženstvu, lebo mužovi držiacemu takýmto spôsobom svoju nemanželku nakrátko, vôbec nič nebráni mať aj druhú, ba i viac jej podobných konkubín. Neplatí na deti alimenty, ale ich dáva ich matkám priamo do ruky. Alebo alimenty platí, a týmto matkám za ich protislužby prilepšuje priplácaním – i tak je to pre neho lacnejšie, ako keby bol ženatý – všetky jeho peniaze by mu premárňovala manželka...

Vysokoškólači boli za socializmu na zemiakovej brigáde v ktorej podtatranskej dedinke. Starý autobus *Jednotného roľníckeho družstva*, v ktorom sa viezli z práce bol natrieskaný, teda polovica z nich musela stáť. Mládenec sedel a dievčatá stáli vedľa neho. Opýtal sa tej z nich, ktorá stála tesne nad ním:

— Tak čo, existuje emancipácia medzi mužmi a ženami, alebo nie?

Bystrá slečna pochopila narážku: jednalo sa o to, či sa jej postaví zo sedadla, alebo nie. Ak emancipácia je, tak prečo by muž-gentleman mal vstávať nejakej madam... Preto zamyslene (či správne vo svoj prospech vyhodnotila otázku) odpovedala:

— Nie neuznávam emancipáciu.

Následne sa jej chlapec postavil a uvoľnil jej miesto na sedenie... A potom jej pred všetkými kolegami-spolužiakmi potvrdil jej správnu konklúziu.

Plná emancipácia je nezmysel. Ženy k nej nie sú fyzicky a ani mentálne stavané.

Fyzicky: Ak by bola plná emancipácia, tak by v bani pri ťažkej fyzickej práci pracovalo práve toľko žien ako mužov. To nikdy nebude. Je to materiálne (fyzicky) nemožné. Ak by nejaké ženy v bani pracovali, tak len v administratíve – a to sa pre skutočnú emancipáciu nepočíta. Tak isto je nemožné, aby muž nahradil miesto matky vo svojej rodine. Otec nikdy nepohládí svoje dieťa tak, ako matka a ani ho tak nenakrmí a neprebalí...

Duševne-mentálne: Otec nebude svoje dieťa rovnakým spôsobom milovať ako ho miluje jeho matka. Je všeobecne známe, že matka hľadá na svoje deti a urobí pre ne VŠETKO. Otec však nehľadá len na deti, ale na deti hľadá skrze ich matku. Z toho vyplýva i iná mentalita otca a matky. Matka hľadá a vidí v najbližšom okolí tie najmenšie detaily – je predurčená vytvoriť a udržiavať teplo domova. Otec sa o blízke veci obyčajne nezaujíma a rozhliada sa od rodinného kozubu do diaľky – a tak zabezpečuje prežitie svojej rodiny v okolitom veľakrát bezcitnom a krutom svete. Otec sa nikdy nepostará o domácnosť ako matka, a matka naopak nikdy nezabezpečí v okolitom svete autoritu svojej rodiny podobne ako otec.

Sú ženy, ktoré žijú samy. Okolitý svet ich hanlivo veľakrát označuje za mužatky. Lebo sa k okolitému svetu musia správať neprírodzene pre ženu – ako muži. Teda tvrdo. I keď to nikdy neodkážu s podobnou účinnosťou ako muži, keďže sú samé, musia sa o to každodenne pokúšať. Okolitý svet ich potom zato hanlivo častuje označením: mužatky.

Prečo to obyčajne v normálnych-sobášených manželstvách *neklape* a v tých iných áno

Je zaujímavé: ak žijú muž a žena v normálnom-sobášenom manželstve, tak sa vadia, bijú, hania, vzájomne si všelijako ubližujú... až skončia rozvodom. Po rozvode si nájdu nových partnerov a prípadne sa opäť zosobášia (len pred štátom, lebo pred Hospodom Bohom to už nie možné). Keď však už žijú v ťažkom hriechu cudzoložstva, hoci aj pod pokrývkou štátneho sobášu, tak im zrazu už všetko klope, ... a žijú si v pohode... Prečo?

Vysvetlenie je jednoduché: Ak žijú v normálnom-sobášenom Bohom požehnanom manželstve, tak ich diabol pokúša veľmi intenzívne, aby takto ideálne nežili... Preto sú netrpezliví, neustupčiví, urážliví, závistliví, podozrievaví, sebeckí, žiarliví, vadia sa, ubližujú si a nakoniec sa dokonca nenávidia... Ak však žijú v ťažkom hriechu cudzoložstva v pred Hospodom Bohom nezákonnom manželstve, tak im už všetko klope. Diabol ich už nepokúša – nemá prečo. Ved' načo? Sú už jeho. Ved' keď máš už rakovinu, načo ti dávať ešte chrípku, žalúdočný vred alebo tuberkulózu... Diabol už len udržiava ich *status quo* a keďže ich nemôže telesne zabiť (urobil by to, keby mal na to moc), už len vyčkáva, kedy zomrú, aby sa konečne dostali do pekla – lebo kým žijú v takomto stave, nemôžu sa ani spovedať (len v momente smrti, kedy však už spravidla nieto času ani príležitosti) a zomrú náhle v stave ťažkého hriechu.

o. Jozafát Vladimír Timkovič, OSBM,
Košice, Slovakia
23. október 2015
www.spravy.narod.ru